

Aile-Çocuk-Toplum ve Sorumluluk Üzerine

Tarih:6 Aralık 2011

Yer: Bayındır-Furunlu köyü

Olay (Haber):evlerinin bahçesinde oynayan küçük Emre, peynir yapmak için kaynatıldıktan sonra bekletilen içi süt dolu kazanın içerisine düştü. Emre'nin annesi Filiz Ulutaş'ın da 9 aydır hastanede kanser tedavisi gördüğü öğrenildi. Önceki gün toprağa verilen küçük Emre'nin başına gelenleri eşinin yanındayken öğrenen acılı baba ise olan biteni hastanedeki eşine söyleyemedi.

Haber başlığı:Kanserli annesine öldüğü söylenemedi

Haber başlığı duygu sömürsüne çok açık. Açık olmasına rağmen ibretlik bir haber aynı zamanda.

Sıcak süt dolu peynir kazanına düşen bir çocuk: "O çocuk 3.5 yaşında" ...

3.5 yaşında bir çocuktan dikkatli olmasını bekleyebilir miyiz? Neyin zarar vereceğini bilmesinin mümkün olmadığı çok açık. Her ne iş yapıyor olurlarsa olsunlar, o yaşta bir çocuğun güvenliği için gereken her türlü önlem yakınları tarafından alınmalıydı.Deniyor ki savunmada, çocuk hiperaktif. Çocuğun hiperaktif olması ailenin bahanesi olamaz...

Medya duygu sömürsü yapmayı bırakıp bu tür konulara gerekli hassasiyeti göstermek, toplum eğitimi ve farkındalığına katkıda bulunmak zorundadır.

Yıllar önce de tesadüfen gittiğim bir hasta ziyaretinde aynı odada kalan 2.5 yaşında ve tandıra düşerek yanan, acılar çeken, uyuyamayan, sürekli ağlayan bir çocukla karşılaşmıştım. Hiç tanımadığım bu çocuğa daha sonra küçük bir oyuncak alıp götürmüştüm belki oyalanır, biraz mutlu olur diye...

Söz konusu yaşlar merakın ve dokunarak öğrenme isteğinin yoğun olduğu yaşlardır. Her an gözlerimizin üzerlerinde olması gerekmektedir. Akla gelemeyecek her türlü olayla karşılaşmak mümkündür.

En çok kaza ev içinde, çok yakınımızda ve gerekli önlemler alınmadığı için gerçekleşiyor.

Aile-Çocuk-Toplum ve Sorumluluk Üzerine

M.Özdaş tarafından yazıldı.

Perşembe, 05 Ocak 2012 16:37 -

Sağlıklı çocuklar dünyaya getirip sağlıklı kalmaları ve iyi yetişmeleri, sorunsuz büyümeleri için gerekeni en başta ebeveynler, sonra da toplum yapmalıdır. Aile içi eğitim bu konuda şarttır ancak görüyoruz ki eğitilmiş olması gereken medya elemanları da günümüzde tam olarak üzerlerine düşen görevi yerine getirememektedir.

Bir de şu haberdeki aileyi görelim:

Tarih: 24 Aralık 2011

Yer: Belçika

Konu: Oturdukları apartmanın 2. katında gece uykuda iken çıkan yangından 2 yaşında ve 40 günlük bebeklerini kucaklarına alarak, onlara bir şey olmasın diye, yardım bekleyip gelmeyince ve çaresiz kalınca, bebeklerini korumak için sırtüstü kaldırıma atlayan Türk anne baba...

Sonuç: Anne başını kaldırıma çarparak ölmüştür, baba ve bebekler yaralıdır.

Şimdi de bir başka sorumluluk, evlat sevgisi ve koruyuculuk örneğine bakalım:

Tarih:30 ekim 2011

Yer:Bingöl

Olay:4 çocuklu bir anne, 3 çocuğu ile gittiği bayram alışverişinde iken, bir mağazanın önünde, çocuklarını korumak için canlı bombanın üzerine atlıyor..

Sonuç:Anne ölmüş, çocuklar yaralı ve tedaviye alınmışlardır. Belki içgüdüleriyle davranmıştır ama bir facia yaşanmasını da önlemiştir bu fedakâr anne.

Bir haber ve bir hastalıklı yaşam biçimi daha:

Tarih:5 Ocak 2012

Yer: Bolu-Mudurnu

Olay:25 yaşındaki E.D. ile imam nikâhıyla yaşayan ve nüfus kaydında 11 yaşında olan Z.Ç.'nin 8 aylık hamile olduğu anlaşıldı. Z.Ç. hastaneye kaldırıldı.

Sonuç: Doktorların hastaneye yatması teklifi imam nikâhlı eşi tarafından kabul edilmeyince evine gönderildi...

Bu bir çocuk, 11 yaşında bir çocuk ve bir çocuğu olacak. Ne olduğunun farkında olup olmadığı tartışılır. Okul sıralarında oturması gereken, yaşitlarıyla oynaması, yaşaması gereken bir kız çocuğunu bir eve getirip bir adamın koynuna sokup kadınlık yapması bekleniyor. Suçlu kim? Bu masum çocukları nasıl bir gelecek bekliyor? Ruhlarındaki kırılmalar, simsiyah karanlık nasıl tamir edilecek, nasıl aklanacak?

Toplumumuzdaki anne ve baba fedakârlığına, insan vurdumduymazlığına, insan olmanın ayrıcalıklı onurundan yoksun yaşamlara çok sayıda örnekler vermek ve yaşamın içinde her an buna tanık olmak mümkündür.

Görülüyor ki bir yanda beyaz bir yanda siyah, çokça da gri renk mevcut. Sorun sadece kazalar, koruyamamak, ihmal de değil. Öz evladına cinsel tacizde bulunan ruhlarını şeytana satan babalar, kızlarını satan anneler, dünyaya yeni gözlerini açmış minik bir canı çöp kutusuna, cami avlusuna bırakanlar, para ile satanlar... Ve daha birçok inanmakta güçlük çektiğimiz, içimiz acıyarak duyduğumuz, okuduğumuz olayla karşılaşıyoruz.

Aile-Çocuk-Toplum ve Sorumluluk Üzerine

M.Özdaş tarafından yazıldı.

Perşembe, 05 Ocak 2012 16:37 -

Sayıları az olsa da kayıtsız kalan, dikkatsiz, bilgisiz, eğitimsiz ve facialara yol açan aileler dikkatle gözlemeli, çocukları korumaya yönelik yasalar belki yeniden gözden geçirilmelidir.

Zordur insan olmak, insan kalabilmek.

Suretler insan olmuş ne fayda?

Gayret edelim, insan olmanın yüceliğinin farkına varıp koruyabilelim.

Yaşamak günü doldurmak, nefes almak değildir sadece. Yaşama karşı, birbirimize karşı, çocuklarımıza karşı çok sayıda sorumluluğumuz var. Herkes kendi sorumluluğunun bilincinde olmaya çalışmalı, yaşamının her anında bu bilinçle davranmalıdır.

Zordur çocuk olmak.

Çocuk olmak ezilmektir, suçlanmaktır, aşağılanmak, anlaşılmamaktır bazen.

Yaşamda öğrenecekleri ne çok şeyi vardır çocukların... Yalanı öğrenirler, nefreti öğrenirler, sahtekarlığı öğrenirler, ihaneti öğrenirler.. ve her koşulda susmaları, sırları saklamaları beklenir, tehdit bile edilirler. O küçük dünyalarını ışıltılarla doldurmak yerine karanlıklarla, korkularla doldururuz.

Ebeveyn hataları ve bunların çocuklar üzerinde bıraktıkları izlerini, gelecekteki yansımalarını hepimiz biliyoruz... Karakter oluşmasında temel etken aile değil midir?

Kısacası zordur bu yolda yürümek.

Zorluklarını kolaylaştıralım onların, uzun ve engebeli hayat yolculuklarını kolaylaştıralım, kısaltmayalım.

Sevgiyle, insan olmanın ayrıcalıklı onuruyla kalın...

Müşerref ÖZDAŞ